

tota manera el secretari del municipi de Formentera em digué que aquest Labritja tenia categoria de vénda formenterina, i així no descarto que a l'illa petita pugui ésser també nom autòcton. Més clarament secundari deu ésser en el nom dels «*Britxot Gros*» i «*B. Petit*» pròxims a Eivissa, illots a l'E del Puig des Molins i Platja de les Figueres, que només conec per nota del *BSAL*, v, 99a (no constant-nos la forma exacta del nom en aquest cas, no podem fer-ne gaire cas, en el nostre judici del detall de la forma de *Labritja*, i menys per al seu origen).¹

La forma amb *-s-* del *Rep.* és probable que tingui caràcter real i antic: en *-isa*, sobretot a causa de la *i*, la *-s-* es pogué palatalitzar com *-ǵ-* sonora. Poc més avall d'*Alabrisa* en el manuscrit del *Rep.*, hi ha una *Cariam Algenoig* (encara que Macabich, lín. 94 de la seva ed., imprimí *Algenorg*, constato sobre el manuscrit mateix que s'hi llegeix *-oig*): sembla evident que és «*Alqueria del Geno(v)ès*», amb *é* tornada *i* en mossàrab, com és corrent (comp. *el Genovés* nom d'un poble veí de Xàtiva, ja documentat des del temps de la Reconquesta), amb la mateixa palatalització de *-s-*; altres casos semblants de relíquies mossàrabs, explico en l'article *guisante* del *DCEC/DECH* i en el primer article meu sobre el mot castellà en *R. Phil. Calif.*

Si és així sembla que podem trobar a *Labritja* parentela pre-romana i protohispanica. El nom de la ciutat andalusa de *Lebrija* apareix ja antigament en una forma ibèrica *LEBRISA*, que alterna llavors amb *NEBRISSA*; d'aquest el nom de l'insigne filòleg andalús del Renaixement Antonio de Nèbrixa; alternança *L/N* que hom sol relacionar amb fets de lenicció, alhora documentats en cèltic i en els parlars euskèrics. D'altra banda també tenim dret a aparellar amb això el nom d'*Onobrisa* i els seus habitants *onobrisates*, d'Aquitània, que si estic ben informat ja foren citats per Plini, i en tot cas estan documentats en l'Antiguitat (*HOLDER, Altcelt. Sprachschatz*, II, 860).

De tota manera guardem-nos d'assegurar que no hi pugui haver indicis raonables d'altres lligams lingüístics. En el terme de St. Llorenç des Car-

1. Constin encara, per si de cas, altres noms anàlegs, dels quals no ens podem fiar, o d'afinitat ben incerta. *Can Britjot*, masia pirenenca de l'alt Vallespir (prop del balneari de la Presta), deu ser simplement un diminutiu rossellonès del nom de dona *Brigida* (que segons la fonètica antiproparoxítona d'aquella terra, sol pronunciar-se *bríǵə*). Més ens interessaria el nom d'una *Font de la Britxa*, que trobo tardanament a la serra de Montnegre, alt Maresme); no en puc donar dades fiables, i n'he de dubtar força, perquè havent freqüentat tant des de noi aquelles muntanyes i fetes allà enquestes toponímiques exhaustives, no ho havia sentit mai; havent vist el nom en escrits després de 1960 d'un o dos visitants forasters (i havent-me informat amb una vella família pagesa d'Horsavinyà, cap a on la situaven) hi respongueren, vacil·lant, que bé se'n parlava (un ho assegurà, un altre a penes), però ningú després m'ha sabut situar-la en lloc precís. Potser nom foraster amb què la batejaren alguns? Ja hi ha una mica més de base per tenir en compte una *Font de Labrià* (coneguda com a important, si bé intermitent) que vaig anotar el 1961 al capdavall del Maestrat, a Torreblanca.